

ДЖ. Д. СЕЛИНДЖЪР МЛАДЕЖИ

Превод от английски: Любомир Николов, 2014

chitanka.info

Някъде около единайсет часа, след като отбеляза, че купонът се вихри подобаващо и току-що е бил ощастливен лично от Джек Делрой, Лусил Хендърсън се престаши да хвърли отново едно око към Една Филипс, която още от осем седеше в голямото червено кресло, пушеше цигара след цигара, приветстваше с планинарски възгласи всеки новодошъл и хвърляше влажни погледи, на които младежите не си правеха труда да отговорят. Никаква промяна на тоя фронт. Лусил Хендърсън въздъхна тежко, доколкото ѝ позволяваше тясната рокля, после свъси оскубаните си вежди и огледа шумните младежи, които бе поканила да се почерпят с уискито на баща ѝ. След това рязко се втурна към мястото, където Уилям Джеймсън Джуниър седеше, гризеше си ноктите и зяпаше едно русо миньонче, седнало на пода с трима студенти от „Рутгърс“.

— Здравсти — каза Лусил Хендърсън, стискайки ръката на Уилям Джеймсън Джуниър. — Ела, искам да те запозная с някого.

— С кого?

— С онова момиче. Страхотна е.

И Джеймсън я последва през стаята, опитвайки същевременно да изчопли забелената кожичка около нокътя на палеца си.

— Една, душичке — каза Лусил Хендърсън. — Ще ми е много приятно да се запознаеш отблизо с Бил Джеймсън. Бил, това е Една Филипс. Или може би вече се познавате, гълъбчета?

— Не — каза Една, оглеждайки големия нос, месестите устни и тесните рамене на Джеймсън. — Страшно се радвам да се запозная с вас — добави тя.

— Приятно ми е — отвърна Джеймсън, сравнявайки мислено Една с прелестите на русото миньонче в другия край на стаята.

— Бил е много добър приятел на Джек Делрой — поясни Лусил.

— Не чак толкова — каза Джеймсън.

— Е, аз трябва да бягам. Пак ще се видим с вас двамата!

— По-кратко! — викна подире ѝ Една. Помълча и подхвърли: — Няма ли да седнете?

— Ами... де да знам — смотолеви Джеймсън. — Както е тръгнало, цялата вечер само седа.

— Не знаех, че сте приятел на Джек Делрой — каза Една. — Той е велик, не смятате ли?

— Да, бива си го, предполагам. Не го познавам много добре. Рядко се засичам с неговата тайфа.

— О, няма? А пък Лу май каза, че сте големи приятели.

— Да, така каза. Само че аз не го познавам много добре. И вече наистина трябва да си вървя. Имам да пиша курсова работа за понеделник. Този уикенд почти не съм се прибирал.

— О, та купонът едва започва! — възрази Една. — Вечерта тъкмо набира обороти.

— Какво набира?

— Обороти. Още е съвсем рано, искам да кажа.

— Да — съгласи се Джеймсън. — Но аз дори не се канех да идвам тази вечер. Заради онази курсова работа. Честна дума. Всъщност изобщо нямаше да се прибирам през уикенда.

— Но още е толкова рано, нали разбираш! — настоя Една.

— Да, знам, но...

— Всъщност на каква тема е курсовата ти работа?

Ненадейно в другия край на стаята дребничката блондинка се заля в смях и тримата студенти от „Рутгърс“ усърдно ѝ запригласяха.

— Та на каква тема е курсовата ти работа? — повтори Една.

— О, нямам представа — каза Джеймсън. — За описанието на някаква си катедрала. В Европа. Не помня коя точно.

— Добре де, какво всъщност се иска от теб?

— Де да знам. Да я критикувам или нещо от сорта. Имам го записано.

Дребната блондинка и нейните приятели отново избухнаха в смях.

— Да я критикуваш? О, значи си я виждал?

— Кое да съм виждал? — изненада се Джеймсън.

— Онази катедрала.

— Аз ли? Не, по дяволите.

— Чакай сега, как можеш да критикуваш, щом никога не си я виждал?

— А, да. Аз не съм. Виждал я е онзи, дето го е написал. От мен се иска да критикувам според неговите писания.

— Ммм. Ясно. Изглежда *наистина* трудно.

— К'во каза?

— Казах, че ми се вижда трудно. Знам ги аз тия неща. Колко са ми минавали през главата...

— Така си е.

— Кой гад го е написал? — попита Една. Нов взрив на веселие откъм зоната на русото миньонче.

— Какво? — не дочу Джеймсън.

— Питам кой го е написал.

— Не знам. Джон Ръскин.

— Майко мила! — възкликна Една. — Здравата си загазил, мой човек.

— К'во каза?

— Казах, че здравата си загазил. Много е трудно, имам предвид.

— О. Да, сигурно имаш право.

— За кого се озърташ? — попита Една. — Познавам повечето от тайфата тази вечер.

— Аз ли? За никого не се озъртам. Мислех, че май ще си взема нещо за пиене.

— Хей! Взе ми думите от устата. Двамата станаха едновременно. Една беше по-висока от Джеймсън, а Джеймсън беше по-нисък от Една.

— Мисля, че може да има нещо останало на терасата — каза Една. — Някоя недопита бутилка. Не съм сигурна, но можем да опитаме. Ако не друго, поне ще подишаме чист въздух.

— Добре — съгласи се Джеймсън.

Тръгнаха към терасата. Една се бе попривела и изтръскваше в движение въображаеми пращинки цигарена пепел от скута си, след като вече три часа бе седяла на едно място. Джеймсън вървеше след нея, озърташе се през рамо и гризеше нокътя на левия си показалец.

Терасата на семейство Хендърсън определено не бе достатъчно осветена за четене, ръкоделие или решаване на кръстословици. Излизайки пъргаво през мрежестата врата, Една почти веднага чу приглушените гласове, долитащи откъм по-плътната сянка отляво. Но тя тръгна право към предната част на терасата, облакът се на белия парапет, пое си въздух много дълбоко, после обърна глава и потърси с поглед Джеймсън.

— Чух, че някой говори — каза Джеймсън, заставайки до нея.

— Шшшт... Не е ли разкошна вечер? Просто дишай дълбоко.

— Добре, добре. Къде е пиячката? Уискито?

— Само секунда — каза Една. — Поеми си дълбоко дъх. Поне веднъж.

— Да, поех си. Дали не е онова там?

Той се отдалечи към масата. Една се завъртя, за да гледа какво прави. Видя силуета му — вдигаше и пак оставяше разни неща по масата.

— Нищо не е останало! — обади се Джеймсън.

— *Шшшт*. По-тихо. Ела тук за малко. Джеймсън се приближи до нея и попита:

— Какво има?

— Погледни само това небе — каза Една.

— Видях го. Там някой говори, не чуваш ли?

— Да, тъпчо.

— Защо пък тъпчо?

— Някои хора — натърти Една — искат да са *сами*.

— О. Аха. Разбрах те.

— *По-тихо*. Ще се радваш ли, ако някой ти провали такъв момент?

— Да. Не, разбира се — каза Джеймсън.

— Аз направо бих го убила, а ти?

— Де да знам. Да. Сигурно.

— Всъщност какво правиш най-често, когато си у дома през почивните дни? — попита Една.

— Аз ли? Ами... не знам.

— Сигурно здравата му отпускаш края, нали?

— Нещо не те разбирам — каза Джеймсън.

— Е, сецаш се. Не те свърта на едно място. Студентски щуротии.

— Не-е-е. Де да знам. Не много.

— Знаеш ли — каза рязко Една, — много ми напомняш за онова момче, с което ходех миналото лято. Искам да кажа, по външност и така нататък. Бари имаше фигура почти като твоята. Нали се сецаш. Жилав.

— Така ли?

— Ммм. Той беше художник. О, господи!

— Какво има?

— Нищо. Просто никога няма да забравя как веднъж поиска да ми нарисува портрет. Често ми казваше, и то адски сериозно: „Еди, ти не си красива според общоприетите мерки, но в лицето ти има нещо, което искам да уловя“. Честна дума, адски сериозно го казваше. Е, веднъж се претраших да му позирам.

— Да — каза Джеймсън. — Хей, мога да изтичам да донеса нещо за пиене...

— Не — възрази Една. — Дай просто да изпушим по цигара. Тук е разкошно. Влюбени гласове и тъй нататък, какво повече да искаш?

— Май нямам цигари у мен. Мисля, че останаха в другата стая.

— Недей да си правиш труда — каза Една. — Имам няколко тук.

Тя бръкна във вечерната си чантичка, извади малка черна табакера, украсена с фалшиви диаманти, отвори я и предложи на Джеймсън една от трите цигари. Той я взе и веднага напомни, че наистина трябвало да си върви — нали вече й казал каква курсова работа има за понеделник. След дълго ровене намери кибрит и й поднесе огънче.

— О! — каза Една, пускайки облаче дим. — Купонът така или иначе скоро ще се разтури. Впрочем забеляза ли Дорис Легет?

— Коя беше тя?

— Съвсем дребна. Русолява. Ходеше с Пит Айлснър. О, трябва да си я видял. Както винаги, седеше на пода и се кискаше до премаляване.

— А, тази? Познаваш ли я? — заинтересува се Джеймсън.

— Е, донякъде — каза Една. — Рядко се движим в една компания. Всъщност познавам я най-вече по онова, което съм чула от Пит Айлснър.

— Кой е той?

— Пити Айлснър? Не познаваш ли Пити? О, той е *голяма* работа. По някое време ходеше с Дорис Легет. И според мен тя му разката фамилията. Просто не е читаво момиче, мисля.

— Как? — попита Джеймсън — Какво намекваш?

— О, зарежи. Знаеш ме. Мразя да се изказвам, когато не съм съвсем сигурна и прочие. Вече не. Само че все пак *не ми се вярва* Пити да ме е излъгал. В крайна сметка, искам да кажа.

— Бива си я — каза Джеймсън. — Дорис Лигет, нали?

— Легет — поправи го Една. — Е, сигурно Дорис *наистина* е привлекателна за мъжете. Не знам. Но си мисля, че я харесвах повече — като външност, искам да кажа, — докато косата ѝ беше естествена. Нали разбираш, изрусената коса, поне за мен, винаги изглежда някак изкуствена, когато я видиш на светло или нещо такова. Не знам. Може и да греша. Май вече всички го правят. Божичко! Бас държа, че татко ще ме убие, ако някога се прибера с боядисана коса, дори и *съвсем* малко! Ти не познаваш татко. Той е ужасно старомоден. Ако трябва да съм *откровена*, не мисля, че изобщо *някога* ще се боядисам. Но нали знаеш. Понякога правиш най-откачени неща. Господи! И не е само татко! Мисля, че *Бари* също ще ме убие, ако някога го направя!

— Кой? — попита Джеймсън.

— Бари. Момчето, за което ти казах.

— Той тук ли е тази вечер?

— Бари? Господи, не! Просто не мога да си представя Бари на подобен купон. Ти не го познаваш.

— В колеж ли учи?

— Бари ли? Ммм, учеше. В „Принстън“. Мисля, че напусна през трийсет и четвърта. Не съм сигурна. Всъщност не съм виждала Бари от миналото лято. Не на сериозно, искам да кажа. По купони и тъй нататък. Винаги успявах да извърна глава, когато той ме поглеждаше. Или изтичвах до тоалетната, или нещо такова.

— Мислех, че го харесваш — каза Джеймсън.

— Ммм. Харесвах го. До един момент.

— Нещо не те разбирам.

— Зарежи. Не ми се говори за това. Той просто искаше твърде много от мен — това е.

— О — каза Джеймсън.

— Не че съм моралистка или нещо подобно. Не знам. Може и да съм. Просто си имам свои собствени правила и по свой дребничък начин се опитвам да живея според тях. Доколкото мога поне.

— Виж какво — каза Джеймсън. — Този парапет е малко паянтов...

Една продължаваше:

— Не че не съм наясно как се чувства едно момче, след като цяло лято излиза с теб и харчи пари, които няма право да прахосва за театрални билети, нощни заведения и тъй нататък. Нали разбираш,

наясно съм с тия работи. Той смята, че му дължа нещо. Е, аз пък не съм такава. Сигурно просто съм устроена другояче. За мен трябва да има нещо истинско. Преди онова. Любов и прочие, искам да кажа.

— Да. Виж какво, във... Вече наистина трябва да си вървя. Имам курсова работа за понеделник. По дяволите, още преди часове трябваше да съм си у дома. Така че мисля да вляза да пийна още едно и си тръгвам.

— Да — каза Една. — Влизай.

— Ти няма ли да дойдеш?

— След малко. Върви.

— Добре. До скоро — каза Джеймсън. Една се намести поудобно на парапета.

Запали последната цигара от табакерата. Вътре някой бе пуснал радиото или просто изведнъж засилиха звука. Някаква млада певица пееше с дрезгав глас припева от онова ново представление, който дори хлапетата от доставките си свирукаха напоследък.

Никоя друга врата не хлопа тъй, както мрежестата.

— Една! — поздрави я Лусил Хендърсън.

— Хей, хей — рече Една. — Здравсти, Хари.

— Здравсти, щом си рекла.

— Бил е вътре — каза Лусил. — Хари, ще ми донесеш ли едно питие?

— Разбира се.

— Какво стана? — заинтересува се Лусил. — Не си ли допаднахте с Бил? Онези там Франсис и Еди ли са?

— Не знам. Той трябваше да си тръгва. Имал много работа за понеделник.

— Е, сега седи на пода при Доти Легет. Делрой й пуска фъстъци в гърба. Да, онези там *наистина* са Франсис и Еди.

— Твоят Бил излезе голяма скица.

— Тъй ли? — рече Лусил. — Как? В какъв смисъл?

Една сви устни и изтръска пепелта от цигарата.

— Малко *мераклия* си пада.

— *Бил Джеймсън*?

— Е, както виждаш, все още съм цяла — каза Една. — Само го дръж по-далеч от мен, бива ли?

— Хм. Какво ли не научава човек — рече Лусил Хендърсън. — Къде се дяна онзи заплес Хари? До скоро, Ед.

След като допуши цигарата, Една също влезе. Бързо се изкачи право по стълбището към онази част от дома на майката на Лусил Хендърсън, където бе забранено да припарват младежи със запалени цигари и мокри коктейлни чаши в ръце. Остана на горния етаж почти двацет минути. Накрая слезе и се върна в хола. Уилям Джеймсън Джуниър седеше през няколко мъже от дребничката блондинка. В дясната си ръка стискаше чаша, а пръстите на лявата неволно се надигаха към устата му. Една седна на голямото червено кресло. Никой не го беше заел. Тя отвори чантичката си, измъкна малката черна табакера с фалшиви диаманти и извади една от десетината цигари, които лежаха вътре.

— Хей! — извика тя, потропвайки с цигарата по подлакътника на голямото червено кресло. — Хей, Лу! Боби! Вижте дали не можете да хванете нещо по-свастно по радиото! Така де, нещо, което да става за танци!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.